

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Gigantio. 259.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

καὶ πολλὸν μέλεια πληροῖ ὁ μὴ κατεῖλλων, οὐδὲ σκλήσας.

Γιγαντίον. συθ.

Ἄντος μὴ πᾶσαι φεγγα βλασφημίαν, τὸν δὲ τῆς θείας γεαφῆς θεωρίαν, ἀπόλετον πάροιον μεθοδίκον τὸν θείλινον. Οὐκ οὐμεῖ τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γεαφέρδηνα βιβλία τὸν τὰ κυρίες θεοσημείων, δὲ εὐαγγελιγῆς ἀπεφήνατο. ἐπειδὴ κόσμος σύντομος ἀνθρώπος οὐδὲ πάντων τὸν τύκοσμόν συμπληρωτικῶν μετέχειν δοι-
κτην. Χείσιον. ἀπό τοῖν τὸν ἀνθρώπων ἀπίτιαν
ἄν. οὐδὲ τὰ πολλὰ, οὐκ ἐχόμενοι θεώμα-
τα, οὐδὲ ταῦτα γεαφῆνα, τὸν τὸν πόνο-
τε φθασάντων οὐκιλότερον, καὶ μεγα-
λοφερπεπερερε, ταῦτα μὴ χωρεῖν τὸν
κόσμον ἐσοχάσατο.

Λαζαρί μονάχοντι. σξ:

Βαριῶν ὑπῆλθες λύγην, ἀπειρόλυγος
ἄν. καὶ δέος οὐδὲ μὴ τεῖς τὸν ομι-
νύντο τὸν θέας ἀτονίσης αρότρου, καὶ
κέντρος φαῖτο συνεργέος τῷ πόρῳν οἰκα-
δμοιοῦτος, καὶ τὰς δύναμεις μὴ τεφ-
ορώντος. εἰ τοῖν δόκιμος Σούλη γε-
γένθα μονάχος, μὴ αὐτόβελον καὶ μο-
νότεονον ἀρέσκειαν μετέχει, ἀλλὰ
κηλινον τὸν γνωμην τοῖς Βορναὶ γερά-
και πόνοις οὐδὲ τὸν θεῖον σπάσασι καὶ
τοπαπανεύσασιν ἀμπελῶνα, πάροι
εὐκόλων τὸν ἔργασίαν μαθήσῃ. γε-
λοῖον γέρε καὶ καταγέλασον, βα-
νάσσου μὴν τέχνης παταχόσεις οὐδε-
νοτεῖν διδασκάλας, τὸν δὲ θείαν
φιλοσοφίαν, οὐδὲ εὐτελέστη, οὐατοῖς
θεοῦ πέπειν.

Εὐγέλω. σξα.

Οπωρατάπασιν ἀκερδήσεται οὐκε-
πίσα, οὐδὲ παρόντα φαύλη σύνοι-

modicus labor efficit, hoc quoque ingens
negligentia incuriaque præstat: ille vide-
licet prosternens, hæc autem enerians &
emolliens.

Gigantio. 259.

Tu quidem blasphemiam omnem fuge:
theorematum autem diuinæ scripturæ so-
lutiones & explicaciones compendiaria ra- Iohann. 21.
ratione à nobis exposce. Non arbitror
mundum capere posse eos, qui de diuinis
miraculis conscribi possint, libros, Euan-
gelista pronunciauit. Quoniam breuis ac
contraetus mundus homo est, ut qui om-
nium elementorum, ex quibus mundus
velut omnibus suis numeris absolutus est,
idcirco miracula ea, quæ, vt natura præ-
stantiora, & diuina, & ijs omnibus, quæ
vnquam edita fuerant, sublimiora, homo,
vt pote magna ex parte inscius & abfu-
rus, minimè capiebat, à mundo capi non
posse coniecit.

Lucæ monacho. 260.

Graue iugum subijsti, iugi adhuc expersi.
Ac periculum est, ne ad aratri Dominici
iugum clangescas ac deficias, illiusque so-
cius esse videaris, qui viribus suis ac faculta-
tibus minimè antē perpensis & exploratis,
turrim exædificandam suscipit. Quare si
probus monachus fieri studes, ne eam ra-
tionem incas, vt tuo ipsius arbitrio viuas,
ac mores tuos tibi vni probatos esse velis:
quoniam potius ijs mentem tuam & consilium
submitte, qui & vita, & tempore, & labo-
re, diuinam vineam iam antē foderunt &
coluerunt: à quibus munus istud facile
perdisces. Ridiculum enim plane est, cūm,
vt vilium ac mechanicarum artium magi-
stros nanciscamus, hucatque illuc oberre-
mus, diuinam tamen philosophiam, tan-
quam vile aliiquid ac despicandum, nobis
ipfis committamus.

Eubulo. 261.

Quod prorsus inutilis sit improbitas, at-
que & in præsens mala contubernialis, &